

Denar

Je od nekoga časa postal redek. Vedno težje postaja pridobivati si ga. Ali življenje primorava vsakega na borbo za obstanek in kdor hoče v tej borbi zmagati, mora biti zdrav,

bolnice morajo delati dolgove ne morejo izplačati dobaviteljem dolžni. Svot za hrano bolnikom in druge potrebe. Naše bolnice takorekoč samo še životarijo in ne morejo nikakor zadostiti svojim nalogam.

Za naše vjetnike v Rusiji.

Grajati moram posebno še to, da se naša država ni pobrigala, da bi imela kako zvezo oziroma da bi uredila diplomatske zveze z Rusijo. To moram grajati še posebno radi tega, ker je še danes v Rusiji oz. v sibirskih pokrajinah veliko naših državljanov, ki tam neizrečeno trpijo in bi se radi vrnili domov, a se ne morejo vrniti. (Franc Kremžar: Sedaj bo šel Radič po nje. — Franjo Smodej: 10.000 jih je še tam.) Naša država oziroma vlada se pa ne briga za to, da bi svoje državljane spravila v domovino. (Janez Brodar: To je »človečanstvo!«)

Zalostne razmere pri vojaštvu.

Gospodje, ako pogledate postavke za ministrstvo vojne in mornarice, vidite, da so te postavke izredno visoke. Tako imamo na primer postavko, ki se tiče nabave za ljudsko prehrano, ki znaša 30 milijonov din. To je ogromna številka. Če pogledamo, kako se naše vojaštvo prehranjuje, če pogledamo, kakšne zlorabe se delajo ravno pri hrani našega vojaštva, vidimo, da je ta številka prevelika in to zlasti sedaj, ko so padle cene kmetijskim pridelkom in vsem živilom.

Da vidite, kako se uporablja ta denar, naj navedem samo dogodek, ki se je zgodil za časa orožnih vaj preteklo jesen. V Krivi Palanki je pri 4. pionirskim bataljonu komandant mesto, da bi dajal vojakom vso hrano, ki jim gre (Franc Kremžar: Naj to sliši vlada!), je vojakom hrano pritrigoval in jo porabil za svoje svinje in za prehrano luksuznih živali. (Ivan Vesenjaj: Za kakšne?) Za lisice. Ta komandant je vzel vojakom vsak dan 4 kg mesa, da je hranil 2 njim lisice.

Naše ceste zanemarjajo.

Poglejmo dalje »delo« ministrstva za gradjevine. Ministrstvo ima sicer veliko postavko za grajenje novih cest in vzdrževanje državnih cest, a za Slovenijo ni nobene pare. Gospodje, ki ste poznali ceste v Sloveniji pred vojsko (Franjo Smodej: Krasne so bile!) in ki jih poznate danes, morate priznati, da je velikanski razloček med tedanjim in današnjim stanjem in da se nahajajo naše ceste naravnost v strašnem stanju. Naši okrajni zastopi oziroma cestni odbori ne dobe od ministrstva (Franc Kremžar: To je sedaj ministrstvo za izenačenje cest. — Veselost!) tistega, kar jim gre po zakonu. Država dolguje težke milijone našim okrajnim zastopom oziroma okrajnim cestnim odborom. Ako se ne bo država pobrigala tudi za ceste v Sloveniji, potem bodo te ceste popolnoma propadle in ne bo mogoče noben promet. Davki se zvišujejo (Josip Skoberne: Ceste pa znižujejo. — Smch.), finančna oblast pod sedanjo vlado pa ne plača niti tistega, kar bi po zakonu morala izplačati. Ustavljene so vse doklade našim ob-

Moja srčna želja vam je znana in velikodušno ste mi tudi dovolili, da sem se smel približati vaši gospodični hčerki.

Profesor Porter je nemirno mencial na stolu. Kadar koli je Canler govoril o Ino, vsikdar je bil nemiren. Bogvedi zakaj. Saj je bil Canler za Ino sijajna pridobitev —

»Ampak Ine —«, je nadaljeval Canler, — nje pa ne razumem! Danes ima en izgovor, jutri drugega. Zdi se mi, da si vsakokrat oddahne, kadar se poslovim.«

»Bežite bežite!« je skodoželjno ugovarjal profesor in gube v licu so se mu zadovoljno režale. »Bežite bežite, gospod Canler! Ine je ubogljivo dete. Stori la bo kakor ji bom jaz naročil.«

»Torej še vedno smem upati na vašo pomoč?« je vprašal Canler vidno olajšan.

»Seveda seveda! Kakor sem dejal —!« je nervozno hitel profesor Porter. »Kako morete sploh dvomiti o tem? Saj sem vendar bil na vaši strani!«

»Tisti mladi Clayton, veste —!« je razkladal Canler z nezaupnim glasom in obojavljaje se. »Tisti Clayton —! Ze par mesecev se potika tod in se muza krog gospodične Ine.

Ne vem sicer, ali se gospodična Ine briga zanj ali ne. Pravijo pa, da je podedoval imeniten naslov in še imenitnejše premoženje po svojem stricu. Nič čudnega bi torej ne bilo,« je pravil in neprijetne poteze na licu so se mu še poglobile, »če bi jo končno vendarle pregenil in premočil. Razen ce —«

»Bežite bežite, gospod Canler! Razen če kaj —?«

»Razen če«, je dejal Canler počasi in s skoraj grozečim ponosom, »če bi se vam ne zdelo primerno, da so z Ino koj poročiva —«

»vež in uporen. Zatorej uporabljamo pri utrujenosti, onemoglosti, nerazi in vsled tega povzročnem nespanju Fellerjev blagodišeči »Elsaflujd«, ki osvežuje, krepi mišice in živce, lajša bolečine. Kot nam vedno iznova potrjujejo, Fellerov Elsaflujd tudi pri močnih reumatičnih bolečinah izvrstno deluje. Dober kosmetikum. Močnejši, štedljivejši in boljsega delovanja kot francosko žganje, 6 dvojnatih

činam. Gospodje, kdor pozna pravo občin, ta bo gotovo vedel, da kakor država ne more uspevati brez proračuna, tako tudi občina ne more uspevati brez doklad.

Radičeva vlada nima srca za kmeta.

V ministrstvu poljoprivrede ne vidimo nobene postavke za povzdigo kmečkega stanu. (Franc Kremžar: To je ministrstvo za povodnji. Veselost.) Vsa do pozna danes težki položaj našega kmeta. Vsem pridelkom, ki jih ima kmet, so cene padle. Padle so cene pri živini, pri lesu in sploh pri vseh kmetijskih pridelkih, a kmetijsko ministrstvo nima nobene postavke, da bi se ta težek položaj našega kmeta zboljšal.

Težke elementarne nezgode in težke poplave so zadele v zadnjem času celo našo državo, posebno pa še naše slovenske kraje; toda naša vlada se še ni do danes prav nič zganila in ni dala tem siromakom še nobene podpore. Cele občine, celi okraji in cele pokrajine

ali 2 veliki specialni steklenici za 63 din., 12 dvojnatih ali 4 velike specialne steklenice za 99 din., 56 dvojnatih ali 12 velikih specialnih steklenic za 250 din., že obenem s zabojem in poštinno razposilja po povzetju ali proti vnaprej poslanemu denarju lekarnar Eugen V. Feller v Stubič Donji, Elsatrg 341, Hrvatska. — Posamezne steklenice Elsafluja po 10 din. v lekarnah in sorodnih trgovinah.

so bile pod vodo, a ubogi ljudje, ki so v nekaterih krajih izgubili vse svoje imetje, še niso dobili niti pare podpore. Vse je propadlo, propadla so živila, propadla je živina, a vlada se ne zganja, da bi tem ubogim ljudem pomagala. (Franjo Smodej: Rušijo se jim hiše.) Rušijo se hiše in to zlasti v Prekmurju, a naša vlada nima smisla, da bi ljudem pomagala. (Franjo Smodej: Naša vlada se ne bo zganila, če se prav pri nas porušijo vse hiše. Tukaj v Beogradu bo že gradila palače.)

Za regulacijo Drave nima jo pare.

V kmetijskem ministrstvu tudi ne najdemo nobene postavke za regulacijo naših rek. (Ivan Vesenjaj: Z nas je nujnost, a za Beograd denar. — Klici na levici: Tako je.) V preteklem zasedanju, in sicer dne 25. junija sem stavil nujni predlog za regulacijo Drave. Vlada je sicer sprejela nujnost mojega predloga, ki ga je izročila finančnemu odboru. (Ivan Vesenjaj: To je bilo vse.) S tem, da je izročila predlog finančnemu odboru, je tudi pokopan za večnost. (Stefan Falež: Drava je

Poslušaj, bebica moja!

Da je perilo lepo bleščeče in ima prijeten vonj, se mora prali vedno le z »GAZELA« milom, ki je najboljši domači izdelek.

GAZELA MILO

»Saj sem ji že pra-il in pravil, da bi bilo za nas vse najbolje«, je boječe in otožno odgovoril Porter. — »Tako mlado dekle stane vedno več, čim bolj se bliža možilvi«, je tarnal. »Naše gospodinjstvo je preskromno in ne dosleza več stroškov, ki je zahtevajo njene družabne obveznosti.«

»In kaj je odgovorila —?«

»Odgovorila je, da ji še ni za možitev in da lahko živimo na materini farmi v Wisconsinu. Tam da bo življenje cenejše, pravi.

Farma ne nese mnogo. Pa skromno se da od nje živeti. In še nekaj malega bi ostalo. Vsaj najemniki so si dosedaj še vsako leto nekaj dali na stran.

Kakor rečeno, gospod Canler, v par dneh odidemo v Wisconsin. Gospod Filander in gospod Clayton sta že odpotovala, da pripravita in uredita stanovanje.«

»Clayton —?« je vzkliknil Canler vidno vznemirjen in nezadovoljen. »Čemu pa on —? Zakaj pa meni niste ničesar povedali —! Prav rad bi bil šel in poskrbel za vašo udobnost —!«

»Ine pravi, da smo že itak preveč vaši dolžniki.« Canler je odprl usta da bi odgovoril, ko so zašuštelih lahni koraki na hodniku.

Ine je vstopila.

»O — oprostite!« se je ustavila na pragu. »Mislila sem, da so oče sami —«

»Le jaz sem na obisku, gospodična!« je hitel Canler in živahno vstal. »Le vstopite, prosim, Prav nič naju ne motite! Še čisto prav ste prišli! Kar k nama prisedite! O vas sva govorila —«

»Hvala!«

Ine je sedela na stol, ki ga ji je Canler ustumno ponudil.

»Hotela sem povedati očetu, da je Tobey prišel. Pomagal bo namreč očetu pripraviti knjige, ki je vzame seboj. Sicer jih bo spet naložil toliko kakor tistikrač ko smo šli v Afriko. Si je tudi mislil naložiti celo knjižnico —«

»Tobey je prišel —?« se je hlastno oglašil gospod profesor. »Zelo dobro! Jako dobro! — Govoriti moram z njim. Kje pa je?«

»Zunaj v veži se pogovarja z Barbo. — Ampak, oče —!«

»Jako dobro! Koj ga poiščem. — Zelo dobro! Oprostita, otročiča, za trenutek —!«

In že je stari mož s sumljivo naglico smuknil skozi vrata.

Komaj pa so se vrata zaprla, se je že Canler tudi lotil Ine.

»Poslušajte, gospodična Ine«, je dejal kar brez ovinkov, »kako dolgo me še mislite za nos voditi? Odabili me niste, obljubili pa tudi še niste!«

Naj bo dovolj odlaganja in čakanja in izgovarjanja! V par dneh se lahko poročiva! Čul sem, da hočete v Wisconsin odpotovati. Želel bi da bi bila poročena še pred odhodom —. Sicer pa želi tako tudi vaš oče, kakor veste!«

»Vem —«

Septaje, komsaj slišno je odgovorila Ine. Poblede-la je. Stisnjene ustnice so se ji rahlo tresle, v oči so ji silile solze. Pa hrabro se je premagovala.

Za hip je molčala, nato pa je dvignila glavo, mirno, ledeno hladno je govorila.

»Ali se zavedate, gospod Canler, da me — kupujete, če me silite k poroki? Kupujete za peščice be-raških dolarjev —?«

(Dalje prihodnjič.)